

muligt skal være nødt til at standse Sagens Forhandlinger for at samtale og forhandle med de andre Dommere. Saadant bør ske, hvor der er Spørgsmaal om vigtige Kjendelser, men ikke ved alle mindre Spørgsmaal, selv om de afgjøres ved en Slags Kjendelse; det maa ske, naar Dom skal affiges, naar Hovedspørgsmaal afgjøres, men det maa ikke ske ved mindre væsentlige Spørgsmaal, som under selve Forhandlingerne kunne fremkomme. Og dog har man f. Ex. ved §§ 191—195 sat Bestemmelser om, at Indsigelser enten fra Vidnets eller Overanklagerens eller den Anklagedes Side imod at Edsfæstelse finder Sted skulle paakjendes af Retten; ligeledes afgjøres, hvorvidt et Vidne er forpligtet til at bevare det fremsatte Spørgsmaal, af Retten. Det er i mine Tanker høist misligt, da det er af de Spørgsmaal, som oftest reises under Forhandlingen, enten at et Vidne nægter at svare eller Parterne protestere imod Spørgsmaals Fremsettelse i den eller den Form. Saadant finder Sted mange Gange under Rettens Forhandling, og skal Præsidenten standse, hvergang noget Saadant forekommer, for at søre Forhandlinger med Meddommerne, inden han tager Beslutning, da er det min Overbeviisning, at hele Forhandlingen vil faae et broget Udseende og ikke faae den Gang, der er nødvendig for at bevare Rettens Værdighed eller gjøre det rette Indtryk paa alle Tilstedeværende, ligesom Præsidenten heller ikke let vil kunne hævde den Plads, der tilkommer ham. Ønsket at have Mellemdommeren har sikkert ikke udøvet ringe Indflydelse paa, at Retspræsidenten saaledes er bunden. Det er muligt, at jeg seer Sagen noget anderledes end de Fleste, men jeg kan ikke nægte, at jeg var meest tilbøielig til at nøies med een Dommer i Rævningsretten. Jeg betragter Bisidderne som Mænd, der kun i vigtige Tilfælde, for at berolige Befolkningen, som har en vis Frygt for den enkelte Dommer, skulle være med at dømme. Men ved alle Spørgsmaal, der kræve en hurtig Afgjørelse for ikke at afbryde, og som ikke høre til Hovedpunkter i Forhandlingen, der bør Rettens Præsident bevare sin fulde Myndighed og kunne gribe ind uden at blive forstyrret.

Det Afssnit, der følger efter det om Rævningsretter, omhandler Rredsretter. Det er et høist vigtigt og i mine Tanker tvivlsomt Spørgsmaal, hvorvidt de Rredsretter, man her vil indføre, kunne fyldestgjørende opfylde det Hverv, der paalægges, navnlig at staae som Overinstants i kriminelle Sager, eller om de Fordele, man opnaaer, ikke opveies af det Tab, der lides, navnlig ved at Sagerne ville behandles noget langsommere end ellers. Imidlertid indrømmer jeg, at vægtige Grunde kunne tale for Regeringens Forslag, og jeg skal ikke paa dette Trin af Sagen tale videre derimod. — Derimod kan jeg ikke negte, at jeg med Hensyn til Valget af Rævningerne har adskillige Betænklichkeiten. Det er i sin Orden og overensstemmende med, hvad Folkethingets Udvalg ifjor har udtalt, at man har lagt Folkethingsvalgretten til Grund for Afgang til at være Rævning. Jeg havde troet, at man kunde tage en Bestemmelse om, at der skulde svares en Skat, men det er en saa ubetydelig Forskjel, at jeg ikke skal holde videre derpaa. Derimod seer jeg ikke rettere, end at man hellere maa fritage visse Personer, der have en ringe Indtægt eller svare en mindre betydelig Skat, fra at være Rævning, istedetfor at sætte en Fritagelse, saaledes som i § 29 er foreslaaet. Det er i mine Tanker et meget ubestemt Udtryk, at en Person ernærer sig ved sine Hænders Arbeide. Der er mange velstaaende Mænd, der ernære sig ved deres Hænders Arbeide, og der er paa den anden Side mange fattige, om hvilke det ikke kan siges, at de ernære sig ved deres Hænders Arbeide, saa Begrebet er meget usikkert. De Fritagne ville efter dette Forslag blive færre. Men idet man har indskrænket Fritagelsen, har man paa den anden Side søgt en Slags Garanti for gode Valg, ved at Landsthingslisterne foruden Folkethingslisterne skulle lægges til Grund for den endelige Dannelse af Rævningelisterne. Jeg troer, det er af stor Betydning, hvor det gjælder de politiske eller kommunale Forhold, at de forskellige Samsundsklasser repræsenteres. De politiske Spørgsmaal bør ikke behandles i lovgivende Forsamlinger, medens der findes store Klasser af Befolkningen, der